

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/62/2021
Identifikačné číslo spisu:	1718201160
Dátum vydania rozhodnutia:	13.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1718201160.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu Strelnica Ružinov s.r.o., so sídlom Klincová 35, 821 08 Bratislava, IČO: 47 894 270, zastúpeného Advokátska kancelária Mikáči s. r. o., so sídlom Steinov dvor 2, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 252 871, proti žalovanému gd-Team, a.s., so sídlom Moyzesova 4/A, 902 01 Pezinok, IČO: 35 941 677, zastúpenému ATRIA LEGAL s. r. o., so sídlom Moyzesova 4/A, 902 01 Pezinok, IČO: 47 237 228, o zaplatenie 57.600,- s prísl., o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/234/2019-132 z 25. februára 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Pezinok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 43Cb/86/2018-90 z 12. septembra 2019 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2 V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 1.06.2018 sa právny predchodca žalobcu ZONA REAL, a.s. domáhal proti žalovanému vrátenia sumy 57.600,- eur na tom skutkovom základe, že pôvodná spoločnosť Aquacom, s.r.o., si u žalovaného dňa 31.01.2014 objednala softwarové poradenské služby v zmysle dohody, avšak žalovaný služby, ktoré mu žalobca zaplatil, nikdy nedodal.

3 Zmluvou o postúpení pohľadávky z 1.06.2016 pôvodný veriteľ Aquacom, s.r.o., postúpil pohľadávku proti žalovanému v sume 57.000,- eur spoločnosti ZONA REAL, a.s. Na pojednávaní dňa 20.06.2019 predchodca žalobcu (ZONA REAL, a.s.) doručil návrh na zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávky z 21.05.2019, na základe ktorej bola predmetná pohľadávka postúpená spoločnosti Strelnica Ružinov s.r.o. Uznesením č. k. 43Cb/86/2018-70 zo dňa

16.07.2019 súd prvej inštancie pripustil vstup spoločnosti Strelnica Ružinov s.r.o., IČO: 47 894 270 do konania na miesto doterajšieho žalobcu ZONA REAL, a.s., IČO: 47 707 526.

4 Nespornou skutočnosťou v konaní bolo, že právny predchodca žalobcu Aquacom, s.r.o., si objednal u žalovaného dodanie služby - softwarové poradenské služby pre možnosť nasadenia produktu SAP pre spoločnosť Aquacom, s.r.o. na základe predložených podkladov v zmysle dohody v rozsahu: Termín plnenia 01-06/2014, rozsah plnenia 60 osobodní (MD) cena 800,- eur/MD bez DPH celková cena za dohodnutý rozsah služieb 48.000,- eur bez DPH a že právny predchodca žalobcu za služby riadne zaplatil. Spornou skutočnosťou v konaní bola aktívna vecná legitímácia žalobcu z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky zo spoločnosti Aquacom, s.r.o. na spoločnosť ZONA REAL, a.s., ako aj z dôvodu, že žalobca nepreukázal hmotnoprávny vzťah k žalovanej pohľadávke a titul, na základe ktorého si ju uplatnil. Sporným v konaní bolo tiež dodanie služieb zo strany žalovaného.

5 Súd prvej inštancie zistil, že žalobca a ani jeho právny predchodca nijakým spôsobom nepreukázali doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému. S poukazom na uvedené súd ako predbežnú riešil otázku (ne)platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, pričom dospel k záveru, že sa jedná o neplatný právny akt, a teda k platnému postúpeniu pohľadávky zo strany spoločnosti Aquacom, s.r.o. na spoločnosť ZONA REAL, a.s. nedošlo, a to z dôvodu absencie výšky odplaty, ako jednej zo základných formálnych náležitostí zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá bola dohodnutá ako odplatná zmluva. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, na základe čoho, t. j. z akého titulu sa domáha vrátenia žalovanej sumy 57.600,- eur od žalovaného. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca predložil súdu len Čestné vyhlásenie o nesplnení povinnosti zo strany žalovaného, ktoré je v rozpore s jeho vlastným tvrdením, vyplývajúcim z akceptačného protokolu z 30.06.2014. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky zo spoločnosti Aquacom, s.r.o. na spoločnosť ZONA REAL, a.s. a následnej nemožnosti platného postúpenia žalovanej pohľadávky ďalej na žalobcu a tiež z dôvodu neexistencie právneho dôvodu v konaní tvrdeného záväzku žalovaného. Napriek tomuto záveru súd prvej inštancie uviedol, že sa ďalej zaoberal aj sporným skutkovým tvrdením žalobcu, že žalovaný mu služby (napriek ich úhrade) nikdy riadne nedodal.

6 Z listinných dôkazov predložených samotným žalobcom (ktoré žalovaným neboli spochybnené) mal súd za preukázané, že medzi Aquacom, s.r.o. a žalovaným došlo dňa 31.01.2014 k objednaní softwarových poradenských služieb pre možnosť nasadenia produktu SAP pre spoločnosť Aquacom, s.r.o. na základe predložených podkladov v zmysle dohody v rozsahu: Termín plnenia 01-06/2014, rozsah plnenia 60 osobodní (MD) cena 800,- eur/MD bez DPH celková cena za dohodnutý rozsah služieb 48.000,- eur bez DPH, ktoré podľa akceptačného protokolu z 30.06.2014 žalobca od žalovaného riadne prevzal. Podpis na akceptačnom protokole potvrdil V. P. (zástupca žalobcu, ako aj zástupca Aquacom, s.r.o.), z čoho vyplýva dodanie služieb riadne a včas. Žalobca na preukázanie svojho tvrdenia o nedodaní služieb žalovaným predložil Čestné vyhlásenie o nedodaní poradenských služieb s overeným podpisom Mgr. V. P., ktorý v ňom tvrdil presný opak toho, čo potvrdil v akceptačnom protokole z 30.06.2014. Žiadne ďalšie dôkazy na preukázanie ním tvrdených skutočností žalobca súdu nepredložil a ani nenavrhol vykonať, s odvolaním sa na to, že predsa nie je možné z jeho strany dokázať skutočnosť, ktorá nikdy nenastala. Žalovaný na svoju obranu v konaní použil listinné dôkazy predložené žalobcom, a to objednávku, akceptačný protokol, faktúru a potvrdenie o úhrade faktúry, ktoré v konaní nikto nespochybnil, sú vystavené v logickej štruktúre a skutkových súvislostiach tak, ako pri konaní takéhoto obchodu majú nasledovať. Navyiac, žalovaný v konaní poukázal na skutočnosť, že mu nie je známe, z akého titulu si žalobca uplatňuje zaplatenie žalovanej sumy 57.600,- eur, keďže mu nikdy nebola doručená reklamácia dodanej služby, či odstúpenie od zmluvy. S poukazom na vyššie zistený skutkový a právny stav súd prvej inštancie žalobcu zamietol so záverom, že žalobca nie je nositeľom hmotnoprávnych práv a svoje skutkové tvrdenia o nedodaní služieb žiadnym spôsobom nepreukázal. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tak, že v spore úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7 O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k.

4Cob/234/2019-132 z 25. februára 2021, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

8 Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pretože vo výroku vykazuje známky vecnej správnosti. Zároveň poukázal na to, že v odvolaní žalobca neargumentoval žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by boli spôsobilé privodiť iné právne posúdenie veci. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol nasledovné:

9 Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 57.600,- eur s príslušenstvom. Podľa tvrdenia žalobcu mu žalovaný nedodal objednané softwarové poradenské služby. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Žalobca s uvedeným právnym záverom nesúhlasil a v podanom odvolaní trval na tom, že žalovanému zaplatil sumu 57.600,- eur napriek tomu, že mu žalovaný žiadne služby nedodal. Poukazoval pritom na negatívnu dôkaznú teóriu. Ďalej žalobca uviedol, že postúpenie pohľadávky z 1.06.2016 bolo žalovanému riadne oznámené a žalobca preto disponuje aktívnou vecnou legitimáciou. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky medzi spoločnosťou Aquacom, s.r.o. a spoločnosťou ZONA REAL, a.s. z 1.06.2016 z dôvodu, že nebola stanovená výška odplaty za postúpenie pohľadávky. Namietal tiež, že súd prvej inštancie sa nezaoberal oprávnenosťou Mgr. V. P. podpísať predmetné dokumenty. Ako nové dôkazy k podanému odvolaniu pripojil Čestné vyhlásenie J. P. o ústnom oznámení postúpenia pohľadávky spoločnosti gd-Team, a.s., Čestné vyhlásenie Mgr. V. P. o ústnom oznámení postúpenia pohľadávky spoločnosti gd-Team, a.s., a Čestné vyhlásenie F. I. o ústnom oznámení postúpenia pohľadávky spoločnosti gd-Team, a.s., všetky datované 14.10.2019.

10 K otázke vecnej legitimácie odvolací súd uviedol, že aktívnou alebo pasívnou vecnou legitimáciou sa vo všeobecnosti v civilnom konaní rozumie oprávnenie účastníkov vyplývajúce z hmotného práva, pričom vecnú legitimáciu má ten z účastníkov, ktorému svedčí stav vyplývajúci z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna legitimácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitimácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca) nie je nositeľom tohto hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide. O nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

11 Odvolací súd dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 3Obdo/64/2019 z 11. decembra 2019, z ktorého vyplýva, že „Neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok nemožno vyvodiť zo skutočnosti, že súdu nie je známa odplata za postúpenie pohľadávky. Postúpenie pohľadávky môže byť odplatné a aj bezodplatné, a súd v konaní o zaplatenie postúpenej pohľadávky, a ani dlžník nie sú oprávnení požadovať sprístupnenie sumy, za ktorú bola pohľadávky postúpená, a to aj v prípade odplatného postúpenia“. S poukazom na uvedené odvolací súd prisvedčil žalobcovi, že chýbajúce stanovenie výšky odplaty za postupovanú pohľadávku v danom prípade nespôsobilo neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, uzavretej dňa 1.06.2016 medzi spoločnosťou Aquacom, s.r.o. ako postupcom a spoločnosťou ZONA REAL, a.s. ako postupníkom. S ohľadom na vyššie uvedené, keďže nebol daný dôvod neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z 1.06.2016, tak argumentácia žalobcu, v zmysle ktorej postúpenie pohľadávky z 1.06.2016 bolo žalovanému riadne oznámené, nebola v konaní ďalej relevantná. Odvolací súd preto neprihliadol ani na nové dôkazy, pripojené k podanému odvolaniu (Čestné vyhlásenia J. P., Mgr. V. P. a F. I. o ústnom oznámení postúpenia pohľadávky spoločnosti gd-Team, a.s.), a to s poukazom na ustanovenie § 366 CSP, ktoré má základ v koncentrácii konania v zmysle § 153 a § 154 CSP. Uvedené rovnako platí aj vo vzťahu k námietke žalobcu o nevypočutí konateľa spoločnosti Aquacom, s.r.o. Keďže žalobca v konaní na súde prvej inštancie nenavrhoval takéto doplnenie dokazovania, neprináleží mu v odvolaní namietat, že súd takéto dokazovanie nevykonával.

12 Druhým dôvodom pre zamietnutie žaloby súdom prvej inštancie bol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neexistencie právneho dôvodu vzniku žalobcom tvrdeného záväzku. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca vo veci nie je nositeľom hmotnoprávnych práv, pretože svoje skutkové tvrdenia o nedodaní služieb žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalobca v odvolaní uviedol: „Nesporným faktom v tomto spore je, že žalobca (a jeho právny predchodca - spoločnosť Aquacom, s.r.o.) žalovanú sumu 57.600,- eur žalovanému uhradil, a to i napriek skutočnosti, že žalovaný žiadne služby žalobcovi nedodal“. Odvolací súd sa s týmto tvrdením žalobcu v odvolaní nestotožnil. Uviedol, že z bodu 15 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dodanie služieb zo strany žalovaného bolo v konaní sporné a bolo predmetom dokazovania. Žalobca namietal, že žalovaný nepreukázal dodanie služieb jeho právnenému predchodcovi (spoločnosti Aquacom, s.r.o.) žiadnym vierohodným spôsobom a svoje tvrdenie oprel len o akceptačný protokol z 30.06.2014. K tomu odvolací súd uviedol, že to bol práve žalobca, kto súdu predložil objednávku zo dňa 31.01.2014, akceptačný protokol zo dňa 30.06.2014, faktúru č. 1410081 zo dňa 30.06.2014 a potvrdenie o úhrade sumy 57.600,- eur zo dňa 16.07.2014, pričom práve tieto listinné dôkazy, ktoré v konaní nikto nespochybnil, použil v konaní na svoju obranu žalovaný. Rovnako, práve z týchto listinných dôkazov mal súd prvej inštancie preukázaný zánik záväzku žalovaného vyplývajúci z objednávky z 31.01.2014. Z akceptačného protokolu z 30.06.2014 mal súd za preukázané, že objednané softwarové poradenské služby žalobca od žalovaného riadne prevzal, pričom podpis na akceptačnom protokole potvrdil samotný V. P. (zástupca žalobcu, ako aj zástupca Aquacom, s.r.o.). a z akceptačného protokolu vyplýva dodanie služby riadne a včas. Žalovaný (správne má byť uvedené žalobca - pozn. dovolacieho súdu) na preukázanie svojho tvrdenia predložil Čestné vyhlásenie o nedodaní poradenských služieb zo strany žalovaného s overeným podpisom Mgr. V. P., ktorý v ňom tvrdil presný opak ako potvrdil v akceptačnom protokole z 30.06.2014. Žiadne ďalšie dôkazy na preukázanie ním tvrdených skutočností žalobca súdu nepredložil a ani nenavrhol vykonať s odvolaním sa na to, že predsa nie je možné z jeho strany dokázať skutočnosť, ktorá nikdy nenastala. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že akceptačný protokol z 30.06.2014 preukazuje skutočnosť, že žalobca od žalovaného riadne prevzal objednané služby, pričom sám V. P. potvrdil, že na akceptačnom protokole z 30.06.2014 sa nachádza jeho podpis. Podľa názoru odvolacieho súdu, dôkazu predloženému v konaní žalobcom (Čestné vyhlásenie o nedodaní poradenských služieb zo strany žalovaného s overeným podpisom Mgr. V. P.) pri hodnotení všetkých dôkazov samostatne, ako aj vo vzájomnej súvislosti, nie je možné pripísať takú dôkaznú silu, aby bol spôsobilý preukázať tvrdenie žalobcu o nedodaní služieb zo strany žalovaného. Neobstoí poukaz žalobcu na tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, kedy by mal žalovaný preukázať dodanie objednanej služby žalobcovi, pretože sám žalobca v konaní predložil dôkaz, ktorý vyvracia jeho tvrdenie o nedodaní objednaných služieb zo strany žalovaného, a to podpísaný akceptačný protokol z 30.06.2014. Nie bez významu je tiež skutočnosť, na ktorú poukazoval v konaní žalovaný, a síce, že mu nie je známe, z akého titulu si žalobca uplatnil zaplatenie sumy 57.600,- eur, keďže mu nikdy nebola doručená reklamácia dodanej služby, resp. odstúpenie od zmluvy.

13 Vo vzťahu k námietke žalobcu v odvolaní, že súd sa nezaoberal oprávnenosťou Mgr. V. P. podpísať predmetné dokumenty, odvolací súd uviedol, že ide o novú argumentáciu žalobcu, ktorú nepoužil včas v konaní pred súdom prvej inštancie. S poukazom na § 366 CSP preto odvolací súd neprihliadal na nové skutkové tvrdenie žalobcu. Napriek tomu odvolací súd uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že oprávnenie Mgr. V. P. konať v mene spoločnosti Aquacom, s.r.o. možno vyvodíť z ustanovenia § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“), v zmysle ktorého, kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj samotné Čestné vyhlásenie o nedodaní poradenských služieb, ktoré podpísal V. P. ako zamestnanec spoločnosti Aquacom, s.r.o. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie odignoroval jeho námietky, že objednané a uhradené služby neboli dodané žalovaným a uspokojil sa iba s nepreukázaným tvrdením žalovanej strany, že predmetnú službu dodala. Podľa názoru odvolacieho súdu, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prihliadal na argumentáciu tak žalobcu, ako aj žalovaného a v odôvodnení rozhodnutia sa vysporiadal s podstatnými skutkovými tvrdeniami sporových strán a s predloženými dôkazmi, pričom riadne vysvetlil, aké dôvody ho viedli k zamietnutiu žaloby. Svoje rozhodnutie súd

náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP, a preto nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd poukázal na to, že do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 97/97). Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v spore úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie v zmysle § 420 písm. f/ CSP z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie je ako celok arbitrárne (svojvoľné) v takej miere, ktorá je nezlučiteľná s garanciami spravodlivého súdneho konania. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

15 Dovolateľ uviedol, že arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia odvodzuje z toho, že odvolací súd vzal za základ rozhodnutia skutkové závery súdu prvej inštancie, ktoré vyplynuli z nesprávneho hodnotenia rozsahu dôkazného bremena sporových strán, zo svojvoľného hodnotenia dôkazov, nedostatočného dbania na skutočnosti, ktoré počas konania vyšli najavo a zo svojvoľnej aplikácie relevantného právneho rámca, čoho dôsledkom bolo, že poprel jeho účel a význam. Súdny v rámci konania: nedostatočne dbali na zásady rozdelenia a unesenia dôkazného bremena v sporovom konaní, vyvodili z procesnej pasivity žalobcu pre neho nepriaznivé dôsledky za situácie, keď predtým žalovaný riadne nesplnil svoje vlastné procesné povinnosti, existenciu určitých skutočností vyvodili z dôkazov, ktoré boli objektívne nespôsobilé tieto skutočnosti preukázať a výsledky vykonaného dokazovania hodnotili jednostranne v neprospech žalobcu, pričom dostatočne nevzali na zreteľ skutočnosti svedčiace v prospech žalobcu a zodpovednosť žalovaného za vzniknutý stav.

16 Ďalej uviedol, že si uvedomuje, že vady v spôsobe hodnotenia dôkazov v spojení s vadami aplikácie relevantných právnych noriem zo strany všeobecných súdov v zásade nie sú dôvodom prípustnosti dovolania, avšak z tejto zásady prichádza do úvahy výnimka, a to vtedy, keď spôsob hodnotenia dôkazov zo strany všeobecných súdov vykazuje znaky svojvôle, čo má potom za následok, že dokazovanie (ako celok) prestáva zodpovedať garanciam spravodlivého procesu. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 6/2018, sp. zn. III. ÚS 90/2015 a sp. zn. IV. ÚS 35/2012, z ktorých vyplýva, že môžu nastať prípady, keď práve skutkové zistenia prvostupňového a druhostupňového súdu sú natoľko chybné, že vo svojom dôsledku predstavujú porušenie práv garantovaných článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a preto NS SR nezostáva nič iné, než kasačným rozhodnutím v dovolacom konaní poskytnúť ochranu týmto právam. Nesprávne rozloženie dôkazného bremena je vo svojich účinkoch prejavom svojvôle (arbitrárnosti) zo strany konajúceho súdu, ktorý neúmerne zaťažuje dôkazným bremenom jedného účastníka, nesprávne uplatní zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena a následne rozhodne v neprospech tohto účastníka.

17 Dovolateľ poukázal na to, že v posudzovanom prípade bol žalovaný (dodávateľ) osobou, ktorá mala povinnosť v rámci svojho dôkazného bremena riadne tvrdiť a preukázať skutočnosti, z ktorých chcela pre seba privodiť úspech v spore, pričom žalovaný v spore neuniesol bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno v takom rozsahu, ako mu tieto vyplývajú zo zákona. Zodpovednosť za riadne splnenie bremena tvrdenia nesie tá strana, ktorú táto povinnosť zaťažuje a nie je na druhej procesnej strane, aby svojou vlastnou procesnou činnosťou nahrádzala nesplnenie bremena tvrdenia druhej procesnej strany, ktorá je voči nej v kontradiktórnom postavení. Ak žalovaný uplatňuje svoj nárok procesne nedostatočným spôsobom, musí ísť táto skutočnosť v konečnom dôsledku (premietnutím do meritórneho rozhodnutia súdu) výlučne na jeho ťarchu. Povinnosť žalobcu procesne relevantne „tvrdiť“ (reagovať na tvrdenie protistrany) podľa názoru žalobcu nejde tak ďaleko, aby zaťažovala žalobcu aj v situácii, ak si žalobca (správne má byť zrejme žalovaný - pozn. dovolacieho súdu) riadne nesplní svoju vlastnú povinnosť tvrdenia. Žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno, a to najmä v smere preukázania riadneho dodania a

vykonania služieb v dohodnutom rozsahu. Na preukázanie svojich tvrdení žalovaný predložil faktúru a akceptačný protokol. Okrem nich však nedodal žiaden dôkaz preukazujúci dodanie dohodnutých služieb a ich rozsah. Z obsahu akceptačného protokolu žiadnym spôsobom nevyplývala ich akceptácia zo strany žalovaného. Práve naopak, ide o akceptovanie objednávky. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s obsahom akceptačného protokolu, na ktorom chýba podpis žalovaného. Vyššie uvedené dôkazy (faktúra a akceptačný protokol) neboli objektívne spôsobilé preukázať tie skutočnosti, ktoré boli z hľadiska hmotného práva relevantné, a vo vzťahu ku ktorým žalovaného zaťažovalo bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno (riadne dodanie služieb a ich rozsah). Faktúry a akceptačný protokol, vyhotovené žalovaným, sú podľa názoru dovolateľa spôsobilé preukázať iba to, že ich žalovaný vystavil.

18 Podľa názoru dovolateľa, prvé zo závažných pochybení súdu prvej inštancie bolo nesprávne vyhodnotenie úplnosti procesných tvrdení žalovaného (či žalovaný tvrdil všetky skutočnosti relevantné z pohľadu hmotného práva), ako aj spôsobilosť žalovaným predložených dôkazných prostriedkov (či tieto sú objektívne spôsobilé byť plným dôkazom o skutočnostiach rozhodných podľa hmotného práva). Zároveň za situácie, keď tvrdenia žalovaného boli neúplné (neunesenie bremena tvrdenia žalovaným) a dôkazné prostriedky ním predložené boli nespôsobilé bez akýchkoľvek pochybností preukázať nárok žalovaného, súd nerešpektoval právo žalobcu mlčať vo vzťahu k neúplným tvrdeniam žalovaného (sp. zn. I. ÚS 246/2019). Súdny oboch inštancií arbitrárnym spôsobom vyvodili pre žalobcu nepriaznivé právne účinky z jeho mlčania o rozsahu vykonaných práv a použitých materiálov, a to napriek tomu, že žalovaný riadne nepreukázal rozsah skutočne dodaných služieb a ich reálne dodanie a nenavrhol také dôkazy, ktoré by boli spôsobilé vyššie uvedené skutočnosti preukázať. Pokiaľ žalovaný riadne spôsobilými dôkazmi nepreukáže, že služby skutočne dodal, žalobca nemá dôvod preukazovať, čo dodané nebolo.

19 Podľa názoru dovolateľa, súdy k hodnoteniu dôkazu (akceptačného protokolu) pristúpili selektívne, čoho dôsledkom je jednostrannosť hodnotenia tohto dôkazu v neprospech žalobcu. Pri hodnotení dôkazu súdy prihliadali na skutočnosti, ktoré svedčili v prospech žalovaného, pričom nedôvodne opomenuli riadne zohľadniť a vyhodnotiť závažné skutočnosti plynúce z akceptačného protokolu, ktoré svedčili v prospech žalobcu, a z ktorých možno dôvodne vyvodiť, že žalovaný nie je spôsobilý uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k uplatnenému nároku. Hodnotiace závery súdov v posudzovanej veci sa natoľko odchyľujú od účelu a významu dohody účastníkov zmluvy, že jednoznačne zakladajú arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie tak, ako ju vo svojej rozhodovacej praxi vymedzil ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 562/2013, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05 a I. ÚS 352/06). Zákon zodpovednosť za objektívnu preukázanosť dodania služieb kladie na dodávateľa, aby sa objednávateľ v prípadnom spore s dodávateľom nedostal do stavu dôkaznej núdze a nebol tak ponechaný napospas neurčitým tvrdeniam alebo neurčitým dôkazom dodávateľa o riadnom dodaní služieb a o ich rozsahu.

20 K dovolaniu žalobcu zaslal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol dovolanie odmietnuť. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Poukázal na to, že žalobca v dovolaní namieta rovnaké skutočnosti, aké namietal v priebehu konania pred súdom prvej a druhej inštancie. Odvolací súd podľa názoru žalovaného dostatočne preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a dostatočne sa vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami, pričom zo strany súdov nijakým spôsobom nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

21 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenej v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania primárne skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

22 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

23 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným, sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Na to,

aby dovolací súd mohol pristúpiť k vecnému prejednaniu dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z § 420 a § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 a § 432 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

24 V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25 Túto vadu dovolateľ videl v tom, že odvolací súd vzal za základ svojho rozhodnutia skutkové závery súdu prvej inštancie, ktoré vyplynuli z nesprávneho hodnotenia rozsahu dôkazného bremena sporových strán, zo svojvoľného hodnotenia dôkazov, nedostatočného dbania na skutočnosti, ktoré počas konania vyšli najavo a svojvoľnej aplikácie relevantného právneho rámca. Súdy nesprávne posúdili dôkazné bremeno, ktoré zaťažovalo žalovaného, a nie žalobcu, ktorý mal preukázať riadne dodanie služieb v dohodnutom rozsahu. Žalobca túto povinnosť nemal, pretože nemal dôvod preukazovať, čo nebolo dodané. Súdy oboch inšancií sa pri hodnotení konkrétnych dôkazov (faktúra č. 141008 a akceptačný protokol z 30.06.2014) dopustili svojvôle, pretože uvedené listinné dôkazy neboli spôsobilé preukázať riadne dodanie služieb, a preukazovali iba to, že žalovaný tieto listiny vystavil. Súdy oboch inšancií selektívne pristúpili k hodnoteniu dôkazu - akceptačného protokolu, dôsledkom čoho bola jednostrannosť tohto dôkazu v neprospech žalobcu a pri hodnotení dôkazu prihliadali na skutočnosti, ktoré svedčili v prospech žalovaného a opomenuli riadne zohľadniť a vyhodnotiť závažné skutočnosti plynúce z akceptačného protokolu, ktoré svedčili v prospech žalobcu, a z ktorých vyplýva, že žalovaný nebol spôsobilý uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k uplatnenému nároku. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľ preto považoval za nedostatočné a svojvoľné.

26 Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ CSP sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

27 Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavno- právnenému rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných správ garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

28 Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV, ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

29 Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdneho ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

30 Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu ich rozhodnutí, prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, účinného od 1. júla 2016. Žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti jeho rozhodnutiu podať odvolanie, čo aj urobil. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie vo vzťahu k druhému dôvodu, pre ktorý bola žaloba zamietnutá. Týmto dôvodom bol nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, ktorému sa v konaní nepodarilo preukázať dôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie sumy 57.600,- eur s príslušenstvom proti žalovanému. Prvým dôvodom zamietnutia žaloby zo strany súdu prvej inštancie bol nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky, kde odvolací súd korigoval právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keď sa stotožnil s názorom žalobcu, že absencia určenia výšky odplaty v zmluve o postúpení pohľadávky nespôsobuje jej neplatnosť, teda zmluva o postúpení pohľadávky z 1.06.2016 bola platne uzavretá (bod 17 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu).

31 Podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá zákonným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (§ 393 ods. 1, 2 CSP). Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom popísal priebeh konania, vyjadrenia strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovaný prípad, a z ktorých vyvodil svoj právny záver a zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu (rovnako ako súd prvej inštancie) dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, ktorý nepreukázal (neuniesol dôkazné bremeno) opodstatnenosť dôvodu, na základe ktorého sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 57.600,- eur s príslušenstvom. Odvolací súd zároveň k odvolacím námietkam žalobcu uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým a právnym stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. V bodoch 19 až 21 odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd uviedol, že žalobca nepreukázal dôvod (titul), na základe ktorého sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 57.600,- eur proti žalovanému, pričom na ňom spočívalo dôkazné bremeno preukázať oprávnenosť podanej žaloby. Pokiaľ žalobca tvrdil, že týmto dôvodom je nedodanie softwarových poradenských služieb v zmysle objednávky z 31.01.2014, tak uvedené skutkové tvrdenie žalobca relevantným spôsobom nepreukázal. Dodanie služieb zo strany žalovaného žalobcovi bolo v konaní sporné, preto bolo predmetom dokazovania na súde prvej inštancie. Keďže tvrdenia žalobcu a žalovaného boli protichodné, súdy oboch inštancií v tejto otázke vychádzali z písomných listinných dôkazov, a to z objednávky žalobcu z 31.01.2014, akceptačného protokolu z 30.06.2014, faktúry č. 1410081 z 30.06.2014 a dokladu o zaplatení ceny služieb v sume 57.600,- eur zo dňa 16.07.2014. Práve z týchto listinných dôkazov (ktoré v konaní nikto nespochybnil), a ktoré použil v rámci procesnej obrany aj žalovaný, súdy oboch inštancií mali preukázané riadne a včasné dodanie služieb žalobcovi (z obsahu akceptačného protokolu o. i. vyplýva, že zákazník Aquacom, s.r.o. akceptuje predmet plnenia - dodané poradenské služby v plnom rozsahu), čo bolo potvrdené podpisom preberajúceho z 30.06.2014 Ing. V. P. (zástupcu za preberajúcu osobu). Následne objednávateľ Aquacom, s.r.o. cenu služieb v zmysle faktúry č. 1410081 z 30.06.2014 v sume 57.600,- eur zaplatil žalovanému dňa 16.07.2014, čím došlo k zániku záväzku žalovaného jeho splnením tak, ako na to správne poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd. Vyššie uvedené písomné listinné dôkazy preukazujú vznik záväzkového vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu, ako aj jeho zánik. Súdy oboch inštancií tiež správne poukázali na to, že žalobca tvrdenie o nedodaní objednaných softwarových poradenských služieb nepreukázal žiadnym právne relevantným dôkazom, pretože pokiaľ by mu žalovaný plnenie nedodal alebo nedodal v požadovanom rozsahu, kvalite a podobne, bolo jeho povinnosťou nedodanie služieb alebo vadu reklamovať u žalovaného bez zbytočného odkladu, aby mu vzniklo a zostalo zachované

právo zo zodpovednosti za vady, resp. v prípade ak by žalobcovi neboli poskytnuté služby zo strany žalovaného, žalobca mal právo odstúpiť od zmluvy tak, ako na to správne poukázali obidva sudy v odôvodnení svojich rozhodnutí. Z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by právny predchodca žalobcu takýmto spôsobom postupoval. Naopak, cca dva týždne po podpise akceptačného protokolu zaplatil žalovanému jeho pohľadávku za dodané poradenské služby v celom rozsahu v sume 57.600,- eur. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom prvej inštancie. Stotožnil sa s vyhodnotením dôkazov súdom prvej inštancie, vrátane Čestného vyhlásenia o nedodaní poradenských služieb zo strany žalovaného z 1.03.2016 s overeným podpisom V. P. z 12.09.2019 (vyhotoveného niekoľko rokov po zániku záväzkového vzťahu - pozn. dovolacieho súdu), pričom vyhodnotiac všetky dôkazy samostatne, ako aj vo vzájomnej súvislosti, dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, a to, že Čestné vyhlásenie o nedodaní poradenských služieb nemá takú dôkaznú silu, aby bolo spôsobilé preukázať tvrdenie žalobcu o nedodaní služieb zo strany žalovaného, a to vo väzbe na vyššie uvedené písomné listinné dôkazy, najmä akceptačný protokol z 30.06.2014, ktorý bol za preberajúceho a objednávateľa podpísaný V. P., ktorý v ňom potvrdil dodanie poradenských služieb v plnom rozsahu v zmysle akceptovanej objednávky z 31.01.2014.

32 Podľa názoru dovolacieho súdu, vyhodnotenie všetkých vykonaných dôkazov zo strany súdov oboch inštancií bolo vykonané v súlade s § 191 CSP a princípom voľného hodnotenia dôkazov, upraveným v článku 15 CSP. Sudy oboch inštancií tiež správne posúdili otázku dôkazného bremena, pričom dovolací súd nesúhlasí s výkladom, ktorý podal v dovolaní dovolateľ. Dovolací súd poukazuje na to, že sudy oboch inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí správne uviedli, že to bol práve žalobca, kto bol povinný preukázať dôvodnosť ním uplatnenej žalovanej pohľadávky na zaplatenie sumy 57.600,- eur s príslušenstvom, ktorý sa podanou žalobou ako dominus litis domáhal jej zaplatenia proti žalovanému. Sudy oboch inštancií správne konštatovali, že žalobca v žalobe, ale ani počas súdneho konania nepreukázal relevantným spôsobom dôvod (titul), na základe ktorého sa domáhal vrátenia žalovanej sumy 57.600,- eur od žalovaného. Jediným tvrdením žalobcu bolo, že uvedenú sumu zaplatil žalovanému (16.07.2014), pričom tento mu nedodal objednané softwarové poradenské služby. Žalovaný žalobcom tvrdené skutkové tvrdenie rozporoval (jednalo o sporné skutkové tvrdenie) a v rámci svojej procesnej obrany (§ 153, § 154 CSP) poukázal na písomné listinné dôkazy (objednávku z 31.01.2014, akceptačný protokol z 30.06.2014, faktúru č. 1410081 z 30.07.2014 a doklad o úhrade sumy 57.600,- eur zo 16.07.2014), ktorými preukazoval dodanie softwarových poradenských služieb právnenému predchodcovi žalobcu. Z vykonaného dokazovania sudy oboch inštancií mali preukázané dodanie softwarových poradenských služieb zo strany žalovaného právnenému predchodcovi žalobcu, teda, že žalovaný dôvodne uplatnil svoju procesnú obranu proti žalobcom uplatnenému nároku a v tomto smere uniesol v spore svoje dôkazné bremeno. Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosť a k tvrdenej skutočnosti predložiť alebo označiť relevantné dôkazné prostriedky, inak nemôže byť v spore úspešná. Z relevantnej časti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 57.600,- eur s príslušenstvom nebol riadne tvrdený a ani preukázaný. Za tejto procesnej situácie je preto správny záver odvolacieho súdu, že žalobca ohľadne ním uplatnenej žalovanej pohľadávky neuniesol dôkazné bremeno, v dôsledku čoho jeho žaloba bola zamietnutá.

33 Podľa názoru dovolacieho súdu, skutkové a právne závery odvolacieho súdu sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí zdôvodnené vyčerpávajúcym spôsobom, zrozumiteľne a presvedčivo. Odvolací súd logicky a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie (ktorým bola žaloba zamietnutá) ako vecne správny. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je možné považovať za svojvoľné, resp. arbitrárne, nakoľko odvolací súd sa v ňom zaoberal všetkými relevantnými odvolacími argumentami žalobcu a jeho závery sú logické, argumentačne konzistentné a právne odôvodnené. V posudzovanom prípade preto nejde o takú situáciu, keď by zistenie skutkového stavu prima facie bolo natoľko chybné, že by k nemu súd pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov nemohol nikdy dospieť, a ktorý by výnimočne zakladal porušenie práva strany sporu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR (extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami), čoho odrazom je právna veta uvedená v uznesení ÚS SR sp. zn. I. ÚS 6/2018 zo 17. januára 2018, ktoré bolo publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 57/2018. O takýto prípad však v posudzovanom spore nešlo, pretože odvolací súd, ako

aj súd prvej inštancie sa pri hodnotení skutkového stavu a konkrétnych dôkazov nedopustili svojvôle v tom smere, ako to má na zreteli dovolateľom citované uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 6/2018.

34 Len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že rovnaké námietky ako v dovolaní uplatnil žalobca aj v odvolaní. Dovolací súd však nie je „tretou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo. V dovolacom konaní je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Skutkové zistenia a odvolacím súdom ustálený skutkový stav veci preto nemôžu byť predmetom dovolacieho prieskumu. V dovolacom konaní nie je dovolací súd oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania v zmysle § 435 CSP). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení, urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolaťom namietaná neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení a ani nesúhlas dovolateľa s posúdením a vyhodnotením dôkazov v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nie je možné považovať za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, pretože, ak by k takejto vade v súdnom konaní aj došlo, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení strany. Rovnako ani nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií a názormi v nich vyjadrenými neznamená, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené, resp. svojvoľné rozhodnutia súdov nižšej inštancie, pretože súd nie je povinný rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Rovnako právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany v spore.

35 Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nie je daný dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, pretože zo strany odvolacieho súdu a ani súdu prvej inštancie nedošlo k vade zmätočnosti v zmysle citovaného ustanovenia, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

36 V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi ako neúspešnej strane sporu (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

37 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.